

Arrest

nr. 323 161 van 11 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
 Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige
 kinderen X, X en X

X
 Handelend als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen
 X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
 Lange Lozanastraat 24
 2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2024 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X X en X, samen met X die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van de voormelde minderjarige kinderen, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 juli 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 23 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat

verzoekers tegen deze beslissing instellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), wordt verworpen bij arrest nr. 264 197 van 24 november 2021.

Verzoekers dienen op 9 januari 2023 in naam van hun drie minderjarige kinderen een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 4 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie twee beslissingen waarbij hij de verblijfsaanvragen onontvankelijk verklaart. Tegen deze beslissingen stellen verzoekers telkens een beroep in bij de Raad, respectievelijk gekend onder rolnummers 312 095 en 312 646.

Op 15 juni 2023 dienen verzoekers in eigen naam en in naam van hun drie minderjarige kinderen een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 1 maart 2024 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij hij verzoekers' verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart. Tegen deze beslissing stellen verzoekers eveneens beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 312 790.

Op 11 juli 2024 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoekster en de drie minderjarige kinderen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

<i>naam : A. (...) N. (...) + 3 minderjarige kinderen:</i>	<i>J. (...) A. (...) A. (...) ((...))</i>
<i>voornaam : E. (...)</i>	<i>J. (...) A. (...) N. (...) ((...))</i>
<i>geboortedatum: (...) 1990</i>	<i>A. (...) N. (...) S. (...) ((...))</i>
<i>geboorteplaats : (...)</i>	
<i>nationaliteit : Eritrea</i>	

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 04/08/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 24/11/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft samen met haar drie minderjarige kinderen in België. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht,

kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar. Het verzoek om internationale bescherming van de 3 minderjarige kinderen werd negatief afgesloten op 27/10/2022 en 20/04/2023.

Gezins- en familielevens

Betrokkene verblijft samen met haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen in België. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Gezondheidstoestand

Betrokkene diende een aanvraag 9ter in voor het minderjarige kind en legde in het kader daarvan verschillende medische documenten neer. Vooreerst wijst DVZ erop dat de aanvraag 9ter negatief werd afgesloten. Daarnaast legde betrokkene verschillende medische documenten neer: een medisch document d.d. 20/06/2023 opgesteld door dr. D. (...) I. (...), afdeling pediatrie, een medisch document d.d. 11/04/2023 van de dienst Logopedie van Centre Hospitalier Regional de Huy, een medisch attest d.d. 27/04/2023 voor de aanvraag van een onderzoek, een medisch attest d.d. 15/04/2024 opgesteld door de centrumarts van Modave en een medisch attest d.d. 14/06/2023. Uit deze documenten blijkt dat het kind last zou hebben van een ontwikkelingsstoornis en/of autisimestoornis. DVZ wijst er echter op dat uit het geheel van de medische documenten niet kan blijken dat er medische beletsels zijn om naar het land van herkomst te reizen, noch dat er medische beletsels zijn om zich opnieuw in het land van herkomst te vestigen. DVZ merkt immers op dat uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van betrokkene (de vader van het kind) in het land van herkomst tewerkgesteld was voor de overheid en dat hij nog een bijkomende tewerkstelling had. Betrokkene verklaarde hierover bij de RVV dat het gezin hierdoor voldoende financiële middelen had in het land van herkomst (arrest RVV nr. 302 110). DVZ merkt dan ook op dat er geen financiële belemmeringen zijn om zich opnieuw in het land van herkomst te vestigen. Bovendien wijzen we erop dat uit het arrest van de RVV eveneens blijkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat het gezin daar geen toegang zou hebben tot eventueel noodzakelijke medische elementen. De RVV stelde in haar arrest van 22/02/2024 immers het volgende: "Verder toont verzoeker niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat hem in Eritrea opzettelijk de nodige medische zorgen en begeleiding zullen worden ontzegd. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij er geen toegang zou hebben tot de benodigde medische behandeling. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Eritrea een reëel risico bestaat dat hem opzettelijk de benodigde medische zorgen worden ontzegd of geweigerd (arrest RVV d.d. 22/02/2024, p. 5-9)." Uit het geheel van de elementen in het administratief dossier blijkt dan ook dat er geen medische beletsels zijn voor het nemen van deze beslissing. De medische elementen vormen geen probleem voor een reis naar het land van herkomst en de RVV wees er in haar arrest van 22/02/2024 op dat de betrokkene het niet aannemelijk maakt dat ze geen toegang zou hebben tot eventueel noodzakelijke medische zorgen.

Er werd voor de minderjarige kinderen een aanvraag 9bis ingediend, die negatief werd afgesloten.

Het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene werd negatief afgesloten. De RVV stelde in haar arrest van 24/11/2021 dat betrokkene geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk kon maken: de verzoekers zijn Eritrea niet illegaal uitgereisd, wat alleen maar kan betekenen dat verzoekers zijn vrijgesteld van de dienstplicht én bij vertrek niet in de negatieve aandacht van deze autoriteiten stonden. Daarnaast staat in het arrest van 22/02/2024 voor het minderjarige kind het volgende: "Ook werd er toen op gewezen dat het gegeven dat verzoekers ouders hun leven hebben vormgegeven hier in België, [...], niet aantoonbaar waarom zij bij terugkeer naar Eritrea, waar zij familie hebben, hun leven er niet opnieuw vorm zouden kunnen geven, en dat deze vaststelling wordt versterkt door de verklaring van verzoekers moeder waaruit blijkt dat de vader van verzoeker in Eritrea werkte (voor de overheid en ook privé als bestuurder) en hun gezin zo voldoende financiële middelen had, en dat zij er een uitgebreid familiaal netwerk hebben waarmee zij nog een goed contact hebben. Dat zij de draad er niet zouden kunnen opnemen en, mede gelet op de eerdere tewerkstelling van verzoekers vader bij de overheid en in de privésector, bij terugkeer niet meer in hun basisbehoeftes zullen kunnen voorzien, al dan niet met steun/hulp van familie en anderen, blijkt nergens uit, zo heeft de Raad gesteld (arrest RVV d.d. 22/02/2024, p. 5-9)." Uit het geheel van deze vaststellingen kan DVZ slechts besluiten dat een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Ook op 11 juli 2024 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoeker – de vader van het gezin – een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing bij de Raad heeft ingesteld, is gekend onder rolnummer 321 776.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 372 en 373 van het (oud) Burgerlijk Wetboek. Ter adstruering van hun eerste middel, zetten verzoekers het volgende uiteen:

“1. Het gezag over de persoon van het kind wordt gezamenlijk uitgeoefend door beide ouders, tot aan de meerderjarigheid of de ontvoogding van het kind (artikel 372 en 373 OBW).

In de bestreden beslissing wordt daarentegen enkel aan de moeder van het gezin (mevrouw A. (...) N. (...)), als wettelijke vertegenwoordiger van de drie minderjarige kinderen, een bevel opgelegd om het grondgebied te verlaten.

De vader van het gezin (de heer J. (...) A. (...) N. (...), geboren op (...) 1975 te (...) RR: (...), hebbende de nationaliteit van Eritrea) verkreeg op 11 juli 2024 eveneens een bevel opgelegd om het grondgebied te verlaten (een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming), maar zonder dat de drie minderjarige kinderen op deze beslissing werden vermeld.

Het blijkt niet waarom de verwerende partij enkel de moeder van het gezin beschouwd als wettelijke vertegenwoordiger van de kinderen. De vader van het gezin is tevens verblijvende in België. Het volledige gezin is samenwonend, hetgeen de verwerende partij gekend is. De vader van het gezin oefent dan ook gezamenlijk met de moeder van het gezin het ouderlijk gezag uit.

Artikel 372 en 373 OBW worden derhalve geschonden.”

2.2 De Raad wijst erop dat het in beginsel de ouders zijn die gezamenlijk het gezag over de minderjarige kinderen uitoefenen. Verzoekers tonen niet aan op welke wijze zij gegriefd zijn door het feit dat verzoeker niet uitdrukkelijk wordt vermeld op de bestreden beslissing. Zij maken niet aannemelijk dat verzoeker hierdoor niet in de mogelijkheid zou zijn om zijn ouderlijk gezag ten aanzien van de kinderen uit te oefenen. De bestreden beslissing ontnemt immers het recht van de vader niet om beslissingen te nemen over de huisvesting van het kind, de gezondheid, de opvoeding, de opleiding, de ontspanning, de godsdienstige en levensbeschouwelijke keuzes van het kind, het beheer van de goederen van het kind en om het kind (juridisch) te vertegenwoordigen. Het gegeven dat de vader niet uitdrukkelijk vermeld staat op het bestreden bevel heeft hem niet verhinderd het huidige beroep als wettelijke vertegenwoordiger van zijn kinderen in te dienen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 6, 28 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van hun tweede middel, zetten verzoekers het volgende uiteen:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten.

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

3. De verzoekende partij behoort tot een gezin (moeder, vader) met drie minderjarige kinderen.

De drie minderjarige kinderen van het gezin zijn:

- J. (...) A. (...) A. (...), geboren op (...) 2017 te (...);*
- J. (...) A. (...) N. (...), geboren op (...) 2019 te (...) Griekenland;*
- A. (...) N. (...) S. (...), geboren op (...) 2020 te Verviers.*

De twee oudste kinderen zijn schoolgaand in de directe nabijheid van het opvangplaats (in de "Ecole (...)", gelegen te (...)). De kinderen gaan op regelmatige basis naar school. Zij zijn goed geïntegreerd in de school die klein is qua omvang. Hierdoor is een erg persoonlijk contact mogelijk.

Voor de minderjarige kinderen dreigt de begeleiding en zorg die zij nodig hebben echter te worden doorbroken door de bestreden beslissing.

De omgeving alwaar de minderjarige kinderen verder zijn opgegroeid is op geen enkele manier te vergelijken met Eritrea, waardoor hun belangen ernstig worden geschaad indien zij verplicht zouden worden om het grondgebied te verlaten. De minderjarige kinderen zouden bovendien verplicht worden om hun school in België af te breken in het Nederlandstalig onderwijs, hetgeen manifest in strijd is met de belangen van de minderjarige kinderen.

Dat de minderjarige kinderen zonder legaal verblijf in België woonachtig zijn, doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige kinderen op geen enkele manier verantwoordelijk zijn voor de keuzes die door hun ouders werden gemaakt.

De minderjarige kinderen vormen een kwetsbaar persoon. Gelet op wat de minderjarige kinderen in hun jonge leven reeds meemaakten, in acht genomen de situatie van hun ouders, mag het daarenboven duidelijk zijn dat zij nog kwetsbaarder zijn dan een “modaal” kind.

Daarbij moet ook worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving andermaal moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject (in het bijzonder gelet op de noden van de kinderen) niet kan worden verdergezet.

De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat, nog los van het gegeven dat een verhuis altijd een “life-event” is, het in casu niet gaat om een eenmalige verhuis maar een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie. De bevolen verhuis vormt een inbeuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind.

De aanwezigheid van de ouders verandert hier niet veel aan.

Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen.

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven. Dit geldt in het bijzonder bij een gedwongen verhuis naar Nigeria.

De bestreden beslissing doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige kinderen en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige kinderen.

Daarentegen wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing slechts op algemene wijze verwezen naar “het hoger belang van het kind”, door in abstracto te verwijzen naar het schoolgaan van de minderjarige kinderen.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM, artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

De persoonlijke situatie van het gezin wijst erop dat er een reëel risico is dat het gezin in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hen niet in staat stelt te voorzien in hun meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor zij in een toestand van achterstelling terecht zullen komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De verzoekende partij benadrukte dat zij behoort tot een gezin met drie minderjarige kinderen. De drie minderjarige kinderen van het gezin zijn:

- J. (...) A. (...), geboren op (...) 2017 te (...);
- J. (...) A. (...) N. (...), geboren op (...) 2019 te (...) Griekenland;
- A. (...) N. (...) S. (...), geboren op (...) 2020 te Verviers.

De verzoekende partij diende Eritrea te verlaten, hetgeen zij deden in februari 2018. De vader van het gezin had voorheen wel een inkomen in Eritrea, maar hij heeft niet de mogelijkheid om zijn vorige job opnieuw op te nemen (alleen al door de lange termijn die verstreken is sindsdien zijn vertrek). Het gezin reisde vervolgens naar België toe. Zij verblijven sindsdien in een lokaal opvanginitiatief. Het gezin heeft zelf geen inkomen. Zij

kunnen niet zelf in hun basisbehoeften voorzien, waardoor zij nood hebben aan deze hulp om te voorzien in een menswaardig bestaan (in het bijzonder omwille van de kwetsbaarheid van de minderjarige kinderen).

Het gezin kan ook geen beroep meer doen op een familiaal of sociaal netwerk in Eritrea. Het gezin verliet dit land reeds meer dan vijf jaar geleden. De jongste zoon van het gezin was toen nog niet geboren.

Deze elementen zijn derhalve gekend (of diende gekend te zijn) door verweerder.

Het gezin benadrukt dan ook hun gebrek aan binding (steun) in hun land van herkomst en hun behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in een menswaardig bestaan.

Door de persoonlijke situatie van het gezin, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt het gezin buiten hun wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor het gezin in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Er blijkt derhalve dat door verweerder geen afdoende individueel onderzoek werd verricht, waarbij de situatie van de verzoekende partij werd beoordeeld en waaruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de private belangen van de verzoekende partij en daaromtrent een zorgvuldige afweging heeft gemaakt, zoals vereist door artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.4 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekers voeren de schending aan van artikel 8 van het EVRM, doch zetten niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het tweede middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van een geldig paspoort of een geldig visum. Dit wordt niet betwist. Verder wordt eveneens gemotiveerd aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert dat het in het hoger belang van de drie minderjarige kinderen is om bij hun ouders te blijven, die ook beiden een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen; dat de gezinskern behouden blijft aangezien alle leden van het gezin een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen; dat de medische verblijfsaanvraag negatief werd afgesloten en dat uit de voorgelegde medische documenten niet blijkt dat er medische beletsels bestaan om naar het land van herkomst te reizen, noch om zich opnieuw aldaar te vestigen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekers het genoemde inzicht en laat hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient verweerder onder andere rekening te houden met het hoger belang van de minderjarige kinderen van het gezin bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel. Verzoekers wijzen er in de eerste plaats op dat hun twee oudste kinderen in België naar school gaan, waar zij goed geïntegreerd zijn. Door de bestreden beslissing zullen zij de opleiding en zorg die ze nodig hebben verliezen. Verzoekers menen dat de bestreden beslissing niet in het belang van hun kinderen is, aangezien zij hierdoor verplicht worden hun Nederlandstalig onderwijs af te breken. Volgens verzoeker betekent dit tevens een schending van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het IVRK.

In de bestreden beslissing wordt aangaande het hoger belang van de kinderen het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verblijft samen met haar drie minderjarige kinderen in België. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijke wijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar. Het verzoek om internationale bescherming van de 3 minderjarige kinderen werd negatief afgesloten op 27/10/2022 en 20/04/2023.”

Uit deze motivering blijkt dat verweerder uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat de twee oudste kinderen van het gezin in België schoollopen. Verweerder is van oordeel dat *in casu* niet is aangetoond dat de kinderen in hun land van herkomst geen toegang tot onderwijs zouden hebben. De Raad

moet verweerder hierin bijtreden. Uit niets blijkt dat de oudste kinderen van het gezin – die op heden respectievelijk zes en acht jaar oud zijn – hun onderwijs in Eritrea niet zouden kunnen verderzetten. Betreffende de scholing in België wijst de Raad erop dat het hoger belang van de kinderen niet louter samenvalt met het recht op onderwijs van de kinderen. Bovendien gaat de verplichting om de belangen van de kinderen te betrekken in beslissingen die hen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, niet zover dat de betrokken vreemdelingen en hun kinderen niet meer zouden mogen worden bevolen om het grondgebied te verlaten. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het immers nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in, doch deze bijzondere plaats maakt het niet mogelijk om niet eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH nr. 30/2013, 7 maart 2013, B.10).

In de mate dat het welzijn van de minderjarige kinderen ook hun recht op onderwijs omvat, merkt de Raad op dat het loutere feit dat minderjarige kinderen tijdens hangende procedures in België of in illegaal verblijf naar school gaan er niet *ipso facto* toe leidt dat een terugkeer naar het herkomstland hun belangen schaadt. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verantwoordelijkheid voor het welzijn van de kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Het thans bestreden bevel en het bevel genomen ten aanzien van verzoeker gebieden de ouders enkel om, samen met hun minderjarige kinderen, het grondgebied te verlaten. Het komt aan de ouders toe om het nodige te doen teneinde de scholing van hun kinderen in Eritrea verder te zetten. Er dient te worden herhaald dat verzoekers op geen enkele wijze aantonen dat er in Eritrea geen geschikt onderwijsaanbod voor hun kinderen voorhanden is of dat scholing niet gegarandeerd zou zijn. Met het loutere betoog dat de oudste kinderen schoollopen in het Nederlandstalig onderwijs – hetgeen overigens niet strookt met de stukken van het administratief dossier –, tonen verzoekers aldus niet aan dat verweerder het hoger belang van de kinderen heeft miskend of dat hij dienaangaande een onredelijke beoordeling heeft gemaakt.

Verder merkt de Raad op dat verzoekers niet met enig concreet verweer aantonen dat het niet in het hoger belang van hun kinderen zou zijn om niet van hun ouders – aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven – te worden gescheiden. Het lijkt evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienen te verlaten. Verzoekers tonen geenszins *in concreto* aan dat het welzijn van de kinderen en aldus het hoger belang van de kinderen werd miskend door te oordelen dat het in het belang is van de kinderen om bij hun ouders te blijven.

Het betoog van verzoekers dat hun kinderen hun vertrouwde omgeving zullen moeten achterlaten, dat hun vertrouwde contacten zullen worden doorbroken, dat hun opvoedingstraject niet kan worden verdergezet en dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op de stabiliteit en continuïteit van de kinderen, doet geen afbreuk aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing omtrent het hoger belang van het kind.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is niet bewezen.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 28 van het IVRK, merkt de Raad op dat deze bepalingen volgens vaste rechtspraak van de Raad van State geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde. De Raad van State oordeelt immers: *“Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen”* (cf. RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 12 februari 1996, nr. 58.122). Verzoekers kunnen zich niet beroepen op een schending van deze bepalingen. Een schending van de artikelen 6 en 29 van het IVRK blijkt evenmin.

Vervolgens lijken verzoekers een schending aan te voeren van artikel 3 van het EVRM waar ze betogen dat het gezin in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen bij terugkeer naar hun land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM bepaalt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekers er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat het in principe aan de vreemdeling toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een

reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoekers maken niet met minstens een begin van bewijs aannemelijk dat ze bij een terugkeer naar Eritrea zullen worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Hun algemeen betoog dat ze in hun land van herkomst in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terecht komen waardoor ze niet in staat zullen zijn in hun eigen levensonderhoud te voorzien, kan niet worden aanvaard als een ernstige en zwaarwichtige grond om aan te nemen dat ze het risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers brengen immers niets bij waaruit effectief blijkt dat ze niet in staat zouden zijn om in hun eigen levensonderhoud te voorzien. Zo blijft het betoog van verzoekers dat het gezin geen inkomen heeft, dat de vader niet de mogelijkheid heeft om zijn vorige job in Eritrea opnieuw op te nemen, dat het gezin geen huisvesting in Eritrea heeft en ze geen beroep meer kunnen doen op een familiaal of sociaal netwerk in hun land van herkomst beperkt tot enkele blote beweringen die niet worden ondersteund door enig begin van bewijs.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN